

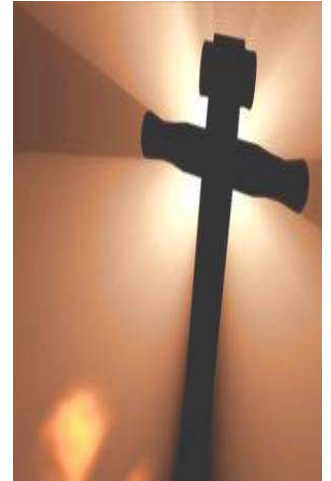

Dôležitosť a dôstojnosť eucharistie

Slávenie svätej omše, ako úkonu Krista a hierarchicky usporiadaného Božieho ľudu, je stredom celého kresťanského života tak pre všeobecnú Cirkev, ako aj pre miestne cirkevné spoločenstvo a pre každého veriaceho. Preto veľmi záleží na tom, aby slávenie svätej omše, Pánovej večere, bolo usporiadané tak, žeby sa tí, čo konajú duchovnú službu, i veriaci zúčastnili na nej primerane svojmu postaveniu. To sa uskutoční vtedy, keď sa slávenie svätej omše usporiada tak, aby viedlo k vedomej, činnej a plnej účasti na svätej omši. Medzi najdôležitejšiu časť kostola, v ktorom sa slávi liturgia patrí liturgický priestor. Liturgický priestor sa vyvíjal po celé stáročia. Často dochádzalo k radikálnym prestavbám – vždy však v súlade s liturgiou. Riešenia toho ktorého času si zachovalo jedného a toho istého ducha, ale menilo sa vo formách. Právne riešenie vychádza z filozofickej analógie. Princípy ani najvyššie praktické pravidlá sa nemenia: aplikujú sa však podľa bytostne odlišných spôsobov.

Cirkev bola vždy priateľkou krásnych umení. Vysoko umelecké diela sú znamením Boha a k Bohu vedú. Nestarnú, nepodliehajú meniacemu sa vkusu doby. Mnohé kostoly pozoruhodne plnia úlohu byť znamením existencie a pravdivosti iného sveta. Liturgickým priestorom a chrámovou architektúrou sa cirkev zaoberala na II. vatikánskom koncile. Svoje ustanovenia predložila v konštitúcii o posvätnéj liturgii Sacrosanctum consilium. Cirkev bola v každom období „dobrou priateľkou“ umení. Neprestajne vyhľadávala umelcov, ba niektorých aj sama vychovávala, aby Božie diela so znakmi a symbolmi nadprirodzených skutočností dôstojne, vkusne a pekne vyobrazili. Vždy rozhodovala, ktoré umelecké diela sú v súlade s vierou a nábožnosťou, teda či sú dané diela vhodné pre oslavu Boha. Veľmi starostlivo dbala na to, aby chrámové zariadenie bolo dôstojné a krásne a tak slúžilo na oslavu Boha. Pripúšťa aj zmeny v materiály, forme a výzdobe, ktoré sú odlišné v každej dobe a ktoré s postupom času prináša technický pokrok. Na eucharistickú bohoslužbu sa Boží ľud schádza spravida v kostole, alebo na inom vhodnom mieste dôstojnom na slávenie tohto tajomstva. Posvätné budovy a veci potrebné na bohoslužbu majú byť znakmi a symbolmi nadzemských skutočností. Preto Cirkev neustále vyhľadáva vznešenú službu umenia a prijíma prejavy všetkých národov a krajín. A nielenže sa snaží zachovávať umelecké diela a poklady predchádzajúcich stáročí a primerane ich prispôbiť novým požiadavkám, ale sa usiluje aj o rozvoj nových diel, zodpovedajúcich duchu doby. Popri výchove umelcov a pri výbere diel určených pre kostol treba žiadať skutočné umelecké hodnoty, ktorými by sa

živila viera a nábožnosť a ktoré by boli v súlade s naznačovanou pravdou a s cieľom, ktorému majú slúžiť. Patrí sa, aby kostoly boli slávnostne konsekrované. Veriaci si majú náležite uctievať katedrálny chrám svojej diecézy a vlastný kostol. Majú ich považovať za znamenie onoho duchovného chrámu, ku ktorého výstavbe a vzrastu sú povolani svojím kresťanským vyznaním. Boží ľud, ktorý sa schádza na sv. omšu, má organické a hierarchické usporiadanie, čo sa prejavuje rozličnými úkonmi v jednotlivých častiach slávenia omše. Posvätné miesto má byť teda tak usporiadané, aby určitým spôsobom vyjadrovalo štruktúru zideného zhromaždenia, umožňovalo organicky usporiadanú účasť všetkých a každému pomáhalo náležite vykonávať jeho službu. V malom vnútornom liturgickom priestore v prvokresťanskej obci došlo už na samom začiatku k zvýrazneniu prenosného oboetného stola – oltára. Ten bol umiestnený kvôli lepšej viditeľnosti na stupňovitom podstavci a takisto došlo k zvýrazneniu predsedajúceho bohoslužby, biskupa alebo kňaza, tým, že aj jeho sedadlo bolo istým spôsobom vyvýšené. K týmto dvom základným prvkom priestorového členenia oltára a sédesu pristúpil neskôr aj ambón, miesto pre hlásanie Božieho slova, miesto pre prisediacich a veriacich, svätostánok, sochy a obrazy svätých, miesto pre spev, krstiteľnica, spovedná miestnosť, sakristia (miestnosť pre prípravu kňaza a posluhujúcich pred bohoslužbou). Na samom počiatku sa kresťanské spoločenstvá schádzali v domoch kresťanov. Na začiatku 3. storočia vieme o domoch, ktoré patrili miestnej Cirkvi a boli vyhradené len pre bohoslužobné zhromaždenia. O forme a náplni bohoslužby v tejto rannej dobe je zachovaný pekný text sv. Justína (okolo roku 100 - 165). Roku 313 Milánskym ediktom získala Cirkev slobodu a tým vznikajú mnohé baziliky. V apside je umiestnene sedadlo – katedra – biskupa, ktorý odtiaľ riadi bohoslužbu. Po stranách biskupa sedia kňazi. Po bohoslužbe slova prinesú diakoni stôl, ktorý položia uprostred baziliky. A tým začína bohoslužba obety. Ďalší vývoj badáme rozpadom Rímskej ríše, ktorý nastal v dobe Karola Veľkého vznikom karolínskej a otónskej architektúry, ktorá neskôr prešla do románskeho slohu. Nasleduje sloh gotický, renesančný, baroko, rokoko, klasicizmus... V tejto dlhej historickej etape sa s výrazom stavby menilo aj vnútorné usporiadanie priestoru. Z otvoreného zhromaždenia okolo oltára sa postupne stalo – pravdepodobne pod vplyvom stredovekého chápania vladárskej funkcie (vladár – šľachta – ľud) – to, že došlo k rozdeleniu priestoru na priestor pre klerikov a priestor pre ľud. Chrám bol hierarchicky členený smerom k Bohu.

R: Tvoje milosrdenstvo, Pane, nech je nad nami, ako dúfame v teba.

- 1 Pánovo slovo je pravdivé * a verné všetko jeho konanie.
- 2 Miluje spravodlivosť a právo; * milosti Pánovej plná je zem.
R.
- 3 Hľa, oko Pánovo bdie nad tými, čo sa ho boja, * nad tými, čo v jeho milosrdenstvo dúfajú,
- 4 aby ich zachránil pred smrťou * a v čase hladu nakrmil.
R.
- 5 Naša duša očakáva Pána, * on je naša pomoc a ochrana.
- 6 Tvoje milosrdenstvo, Pane, nech je nad nami, * ako dúfame v teba.
R.

Pozvanie vidieť všetko inak

Evanjelium o premenení Pána nám zaznieva pravidelne dvakrát do roka – 6. augusta na rovnomenný sviatok a vždy na Druhú pôstnu nedeľu. Hoci sa Premenenie Pána slávi ako samostatný sviatok v západnej Cirkvi až od 15. storočia (na rozdiel od východnej, kde sa slávil už od 8. storočia), v evanjeliu Druhej pôstnej nedele o ňom veriaci počujú vďaka pápežovi sv. Levovi Veľkému už od 5. storočia.

Už prvotná Cirkev totiž vnímala pôstne obdobie ako liturgickú a duchovnú cestu krstnej katechézy. Začína sa základnou skúsenosťou každého človeka – pokušeniu a hriechu (Prvá pôstna nedeľa). Táto cesta je však pozvaním na vnútornú premenu, nie iba na vonkajšiu zmenu, ako keď si človek zmení tričko či prezlečie kabát. Vrch sám osebe je miestom, kde človek musí vynaložiť námahu na výstup, no v náboženstve je aj symbolom vnútorného vzostupu. Tak ako sa svet z vysokého vrchu javí inak, podobne po duchovnom výstupe vníma človek Boha, ľudí a svet inak.

Veľmi dobre to vedeli ikonopisecké školy, najmä tá na vrchu Athos, ktoré po ukončení kurzu dávali žiakom ako prvú úlohu namaľovať či vlastne „napísať“ ikonu Premenenia Pána. Podľa toho sa poznalo, či žiak zvládol nielen maliarsku techniku, ale najmä či sa stal maliarom skutočne duchovným, či je schopný vnímať svet inak, pohľadom očisteným, či ho vníma v Božom svetle. Duchovní ľudia totiž vedia lepšie než iní, že po hriechu nevnímame svet skutočne, nevidíme ho taký, aký naozaj je. Pohybujeme sa v tme hriechu, ktorý nám bráni vidieť jasne. Preto nám veľa zostáva skryté, neodhalené, a aj to, čo vidíme, vidíme nejasne a skreslene. Až vnútorná premena umožní človeku vidieť všetko naozaj skutočne, v úplne inom svetle – v tom Božom, ktoré zažili aj apoštoli pri Kristovi.

Takáto vnútorná očista nie je možná bez utrpenia. Keď človek nastúpi na duchovnú cestu, musí počítať s únavou, ba aj s veľkými duchovnými krízami. Keď sa Ježiš rozprával s Mojžišom a Eliášom (predstaviteľmi Zákona a Prorokov), bolo to aj preto, že obaja dostali zjavenie práve na Božom vrchu. No zaujímavé je i to, že obe tieto veľké postavy prešli obrovskou duchovnou krízou, keď sa im už ani nechcelo žiť a žiadali si zomrieť (Nm 11, 15; 1 Kr 19, 4). Až keď človek naplno prežije svoju biedu a nemožnosť a svoju neschopnosť premeniť ľudí a svet zvnútra, až vtedy pochopí dôležitosť a potrebu vlastnej vnútornej premeny. Vtedy, ak si nezavrie úmyselne svoj duchovný zrak, môže začať vnímať Božie svetlo a jas, a tým aj skutočnosť úplne inak.

Útek pred ťažkosťami a utrpením je únikom do ríše snov. Aj apoštoli museli pochopiť, že nič iné človeka nevykúpi, iba kríž. V Božom svetle sa však utrpenie stane slávou, kríž trónom, krv bielidlom nebeského rúcha. Pôstne obdobie je pozvaním na takúto cestu.

JÁN VIGLÁŠ

Učme sa správne modliť a spievať

Pri pobožnosti Krížovej cesty

Nesprávne:

Kňaz: Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti.

Ľud: ~~Lebo si svojim svätým krížom svet vykúpil~~

Správne:

Kňaz: Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti..

Ľud: **Lebo si svojim krížom vykúpil svet.**

Nová šanca

Je zaujímavé, koľkokrát si ľudia v živote povzdychnú: Keby sa tak dalo znova začať... Keby som tak mohol zoči-voči niektorým skutočnostiam môjho života, niektorým pokriveným vzťahom, zbytočne vyrieknutým slovám, premárneným rokom zaradiť spiatočku, keby som mohol... Keby som tak dostal novú šancu! Zoči-voči svojim zlyhaniam zostávame ochromene stáť, namiesto toho, aby sme pozdvihli tvár k svojmu Spasiteľovi, ktorý nám ponúka odpustenie, nový začiatok a vernosť svojim prisľúbeniam. Boh začína s človekom znova a znova - je to veľké svedectvo Biblie, od knihy Genézis až po Apokalypsu:

„A počul som mohutný hlas volať v nebi: Teraz nastala spása, moc a kráľovstvo nášho Boha a vláda jeho Pomazaného, lebo bol zvrhnutý žalobca našich bratov, ktorý na nich dňom i nocou žaloval pred naším Bohom. Ale oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv...“

(Zjv 12, 10-11)

Vojtěch Kodet „Učenie“

Zo soboty na nedeľu 27. marca 2011 sa mení zimný čas za letný.

Sväté omše v týždni po Druhej pôstnej nedeli -(A)

21.III. pondelok « *Missa tridentina* »

18.00 *Za zdravie a Božie požehnanie pre Margitu (66 rokov)*

22.III. utorok

18.00 *Za Ľ. Jozefu Macákovú*

23.III. streda

18.00 *Za Ľ. Valentína a Serafinu Kulifajových*

24.III štvrtok

18.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

25.III. piatok **Zvestovanie Pána – slávnosť**

Úplné dovolenie požívať mäso a mäsité pokrmy !!!

17.15 *Krížová cesta*

18.00 *Za dobrodincov a ich rodiny*

Lektori: Blahová, Jurčovičová

26.III. sobota

08.00 *Za živých a Ľ. členov Ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

27.III. Tretia pôstna nedeľa

08.00 *Za Ľ. Jozefa a Emíliu Petrášových a rodičov*

Lektori: Jurčovičová, Blahová

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Mladenová, Mizerová

14.30 *Krížová cesta*

Liturgický kalendár

21.III. pondelok

sv.Seraphion, opát

22.III. utorok

sv.Lea Rímska, vdova

23.III. streda

sv.Turibius de Mongrovejo, biskup

24.III. štvrtok

sv.Katarína Švédska, panna

25.III. piatok

Zvestovanie Pána - slávnosť

26.III. sobota

sv.Emanuel, mučeník

Slovo na dnes

Ak chodia na futbal starí chlapi, to ako keby sa babky hrali s bábikami.

Mňa zaujíma cesta, ktorí si prekráča. Mňa nezaujíma hra.

Taký pekný deň nám darovala svätá Alžbeta a ja si spomínam na tú ženu s trpkým osudom, čo sa z poslušnosti k rodičom vydala za muža, ktorý sa túlal po vojnách a ona žila svoj život s deťmi na krku u svokry, málo lepšej od čerta. A predsa sa usmievala, nereptala ako tie moderné paničky, zbadala biednejších od seba a zo svojej chudoby ešte rozdávala, takže každý sa pri nej mal dobre a dodnes trvajú zásoby jej láskavého srdca a cez sedem hôr, sedem dolín a sedem storočí nám žiari jej úsmev a príklad.

Z kráľovskej slečny sa stala žobráčka, ktorá dodnes obohacuje svet.

Nenaučili ste sa stáť pri človekovi. Nepochopili ste, že naša viera je v podstate bratská, že stáť sám, bojovať za seba, je nebezpečné a odsúdené na neúspech.

Každý z nás má od Boha svoje poslanie a všetci máme v pokore plniť. Každý máme nejaký dar, i ten máme znásobený odovzdať, aby sme prispeli k výstavbe sveta. Je to napĺňanie Kristovho zákona a jeho vôle. „Hľa, posielam vás ako robotníkov na svoju žatvu.“ Začínam ľutovať toľko času a energie, ktoré som premárnil na výstavbe sveta bez Boha, a začína mi byť ľúto každého chybného kroku a každého premárneného času.

Človek musí uchrániť svetlo v tom lampáši. Koľko vetrov duje proti nám a ubúda síl. Naše ľudské sily sú naozaj úbohé, vyčerpatelné a ohrozené. Tak i sa niekde boľavo prejavuje kríza, stále klesáme k dnu a melieme z posledného. Keby nebol s nami Pán... Je to hotový zázrak.

Ani náš zbor nie je vo všetkom jednotný. Sú veriaci, ktorí denne chodia do kostola a k sviatostiam, iní len v nedeľu a pravidelne, niektorí vychovávajú deti, niektorí sa denne modlia ruženec. Nieкто dá peniaze na podporu kostola, a nemôžeme všetci robiť všetko. Každý máme svoju cestu a na každej ceste je možnosť posvätiť sa. Tak nemôžeme žiadať jednotu medzi kresťanskými cirkvami na spôsob nás, katolícky. Môžeme a musíme dosiahnuť jednotu len vo viere. Všetci sme Kristovi. Musíme im nechať slobodu, aby kráčali k spásu po ceste, ktorá má už stáročnú tradíciu, alebo prežívať vieru v prejavoch, ktoré ich oslovia. Pravoslávni strážia bohatstvo prvotnej cirkvi, protestanti čistotu Evanjelia a my, katolíci, pridáme k jednote len to, že budeme verní v tom, čo nás učí Cirkev, horliví a poslušní, a tým poslužíme Božej veci.

Ostatných musíme prijať, pochopiť a požehnať všetko, čo nesú.

Chráň si svoje čisté srdce. Svoj ideál. Ak sa budeš takto kriticky stále pozeráť na svet, sám seba otráviš touto kritikou. Nech si každý robí, ako uzná za vhodné. Súdení budeme podľa svojich skutkov a nie podľa veľkosti fár a titulov. Niektorí ľudia idú celkom vedľa. Búrajú a ničia to, čo ty buduješ, alebo len sa usmievajú, vedľa, čo im vynáša slávu aj zisk a myslia si svoje.

Iste to tak musí byť. „Ty len pod' a nasleduj ma!“

Ľudia, ktorí sa pre svoju horlivosť, ale hlavne pre nešikovnosť nepriateľov dostali na barikádu, radom

sklamávajú, zlomili ich. Oľutovali, urobili sebakritiku, sľúbili polepšenie. Prijali koncepciu našich vrchností, ktoré hudú, že kňaz je užitočný len keď odbavuje obrady, káže a modlí sa v kostole. Nesmieš ich odsudzovať. Neboli pripravení a vychovaní pre tento spôsob boja. Kto pôjde na barikádu, ak nie ty?

Kto ponesie kríž, ak nie ty?

Kto bude nasledovať v utrpení, ak nie ty?

Ortodoxné, katolícke, dogmatické rímske postoje sú neekumenické a platia ako staré mince. Tradičný katolicizmus. Kým sme tu v dedine, plníme si povinnosti. Prestahujeme sa do činziaku a je po viere. Aj my sa musíme obrátiť. Stať sa novým človekom, novým kresťanom. Kristus chce a túži posvätiť všetky ľudské hodnoty. Ak ich majú niektorí naši odlúčení bratia, máme ich mať aj my. Až to bude Kristova Cirkev. Spoločenstvo veriacich otvorené pre všetky kresťanské hodnoty. A keď ich v jednej osobe nemôžeme prežiť a realizovať, s radosťou ich privítam a požehnám u iných.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Scientizmus

Š: *Vymoženosti vedy ma ohromujú. Uvažujem nad tým, čo bolo symbolom 20. storočia? Lietadlo či počítač, cesta na Mesiac či televízia, internet či mobil, transplantácia srdca či objavenie genetického kódu? No, keď je taký veľký technický pokrok, prečo stále jestvujú koncentračné tábory, gulagy, prečo existuje zabíjanie nenarodených, smrť hladom? Prečo mi prírodné vedy nemôžu dať odpoveď na otázky: Načo žijem? Čo bude po smrti? Čomu slúži utrpenie? Prečo sa ľudia zabíjajú, zrádzajú, prečo toľko samoty, toľko opustených, znechutených? Prečo je to všetko?*

JS: Scientizmus je názor, ktorý hovorí, že všetko, čo nie je výtvarným exaktných vied, teda filozofia, teológia, etika, estetika - je výplodom obrazotvornosti a nemá to zmyslu ani hodnoty. Takýto názor ignoruje otázku, ktorú si človek neustále dáva: Čo je cieľom života? Nemožno súhlasiť s tvrdením, že všetko, čo je technicky možné, je aj eticky prípustné. Prírodné vedy majú veľké výtvarky, ale - potvrdilo to 20. storočie - bez viery a bez zohľadňovania mravnosti sa veda obracia proti človeku. Výtvarky exaktných vied neobsahujú celú skutočnosť a celého človeka, ktorý je v konečnom dôsledku niečo viac, než iba matéria a technický pokrok.

Bože, nekonečná múdrosť, ty si dal človeku schopnosť poznávať a zdokonaľovať svet. „Podmaňte si zem“ (por. Gn 1,28). Nie sme vládcami sveta, ale jeho užívateľmi. Ty, Stvoriteľ a Pán, dovoľuješ nám zdokonaľovať svet, využívať jeho zákony na dosiahnutie pokroku. Ale technický pokrok nesmie spôsobiť, že budeme pyšní, akoby sme dokázali bez teba a tvojej milosti získať trvalé šťastie. My, čiastočka vesmíru, ktorí žijeme iba chvíľku, koríme sa pred tvojím majestádom, tvojou mocou a večnosťou. Vďační za veľké úspechy vedy prosíme, aby sme v pokore pokľakli pred tebou, lebo prach sme a na prach sa obrátime.

Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Pôst je otázka každého z nás

Dozneli fašiangy, zmĺkli tanečné sály, začína sa pôstne obdobie. Pôstnym obdobím sa pripravujeme na to najvážnejšie stretnutie so životom, s ľuďmi, s Kristom, s Bohom. Pred takouto vážnou situáciou mávame my ľudia trému. Ak sa nemáme zľaknúť, vzdať, musíme sa najprv stíšiť, aby sme sa mohli upokojiť, sústrediť na to najdôležitejšie, na to, o čo ide.

V minulosti sa hovorilo, že človek sa musí v takejto chvíli „uzobrať“, čiže pozbierať všetky tie pohnútky, ktoré ním prechádzajú, ktoré ho rozochvievajú, aby našiel akýsi pomyselný stred svojho bytia. Ten bod, z ktorého je možné dobre vnímať seba samého, svoje sily a schopnosti, porozumieť svojmu vnútru. Ak sa nám to podarí, spravidla nájdeme aj silu uniesť a zvládnuť úlohu, ktorá je pred nami. Nielen trpne a z nutnosti, ale aktívne a tvorivo. Nie bez trémy, obáv a pochybností, ale predsa sústredene a s vnútorným pokojom.

Ježiš sa práve v takejto chvíli utiahol, dokonca aj od blízkych ľudí, do púšte. Tam zostal sám so sebou, so svojou úlohou pred Bohom. Biblia nám rozpráva o úzkostiach, ktoré tam musel prestať, o pokušeníach, ktorým musel odolať.

My sme sa neraz pri riešení problémov mylne domnievali, že tento krát si už poradíme, pomôžeme, že už na to máme. Ukázalo sa, že úloha je ešte náročnejšia, než sme si mysleli, že sme na jej zvládnutie ešte celkom nedorástli, nevyzreli. Veľmi rýchlo sme sa v spoločnosti rozvadili. Veľmi rýchlo sme sa začali navzájom obviňovať. Týmto obviňovaním sa však očividne snažíme o to, aby sme seba „vyvinili“, ako to dnes zvykneme hovoriť. Nemáme silu hľadať vinu aj u seba. Snažíme sa zo všetkých síl vinu preniesť na tých druhých.

Akokoľvek je dôležité poznať pravdu, a keď treba aj vinu, stojíme pred spoločnou úlohou, a ak ju máme vyriešiť, tak iba spolu. Bolo by veľmi zlé, keby sme ten pocit spolupatričnosti, ktorý sme len prednedávnom tak intenzívne cítili, nadobro stratili. Potom by sme si už nepomohli.

Aj keď pôst je predovšetkým otázka každého z nás, lebo každý z nás musí vstúpiť do seba sám, stále viac sa ma zmocňuje pocit, že je tu čas, aby sme vstúpili takto do seba aj spolu, celá spoločnosť, aby sme našli ten stred, ten pevný bod spoločného bytia, z ktorého budeme môcť smerovať nielen dopredu, ale aj k sebe navzájom.

Ján Suchán „Radost' a bolesť“

Lectio divina **Boží vyvolený**

Mt 17,1-9

¹O šesť dní vzal Ježiš Petra, Jakuba a jeho brata Jána a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty.² Tam sa pred nimi premenil: tvár sa mu zaskvela sťa slnko a rúcho mu zbelelo ako svetlo.³ A hľa, ukázali sa im Mojžiš a Eliáš a zhovárali sa s ním.⁴ Peter na to povedal Ježišovi: Pane, je dobre, že sme tu. Ak chceš, urobím tu tri stany: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi.⁵ Kým ešte hovoril, zastrel ich jasný oblak a vtom bolo z oblaku počuť hlas: Toto je môj milovaný Syn, ktorého som si obľúbil. Jeho počúvajte.⁶ Keď to učeníci počuli, padli na tvár a veľmi sa báli.⁷ Ježiš však prišiel, dotkol sa ich a povedal: Vstaňte a nebojte sa!⁸ Keď pozdvihli oči, nevideli nikoho, iba samého Ježiša.

⁹Keď schádzali z vrchu, prikázal im Ježiš: Nehovorte nikomu

o tom videní, kým Syn človeka nebude vzkriesený z mŕtvych.

Ďalšie čítania: Gn 12,1-4; Ž 33.4-5.18-20.22; 2 Tim 1,8-10

ČÍTANIE:

Ježiš si vyberá len svojich prvých troch učeníkov - Petra, Jána a Jakuba, aby sa s ním išli modliť na vysoký vrch. Učeníci sú tu svedkami čohosi pozoruhodného.

Prvá vec, ktorú spozorujú, je, že Ježišova tvár žiari. Potom zbadajú, že jeho odev sa zmenil na oslivo biely. Nakoniec vidia, že sa rozpráva s Mojžišom a Eliášom. Vzhľad týchto dvoch mužov, veľkých postáv v dejinách Izraela, je významný. Mojžiš viedol Boží ľud pri „exode“ — východe z egyptského otroctva — a mnoho Židov očakávalo, že prorok Eliáš sa vráti pred príchodom Mesiáša.

V Lukášovom podaní (Lk 9, 31) sa proroci rozprávajú s Ježišom o tom, že čoskoro splní Boží zámer svojou smrťou (alebo „exodom“, čo je doslovný význam slova, ktoré Lukáš použil) v Jeruzaleme. Ježiš splní Boží spasiteľný plán s ľudstvom a prinesie večné oslobodenie.

Tento zážitok, ktorý vyrážal dych, mohol byť na posilnenie Ježiša. Mal pred sebou mnoho dní plných skúšky, dní, ktoré sa mali končiť jeho smrťou na kríži. Jasný oblak zjavuje Božiu prítomnosť a zahŕňa jeho slávu. Pri Ježišom krste hovorí Boh. Potvrzuje Ježiša ako svojho vyvoleného Syna. Tentoraz dodáva usmernenie pre učeníkov: „Počúvajte ho!“ Táto udalosť, spolu s ostatnými zázrakmi a vyučovaním, ktoré ich sprevádzalo, mala učeníkov osvietiť. Museli však s Ježišom kráčať ešte oveľa ďalej. V skutočnosti už vtedy, keď ho stretli vzkrieseného, skutočne pochopili, kým bol a aké poslanie na zemi mu Boh dal.

MEDITÁCIA:

Akú škálu pocitov alebo emócií podľa vás učeníci zakúsili?

Boh hovorí o Ježišovi: „Toto je môj milovaný Syn, ktorého som si obľúbil. Jeho počúvajte.“ Čo si podľa vás z toho učeníci odniesli?

Prečo im podľa vás Ježiš povedal, aby nikomu nehovorili o tomto videní až dotedy, kým Syn človeka nebude vzkriesený z mŕtvych?

Kde sa predtým zjavil Boh zahalený v oblaku?

MODLITBA:

„Hospodinovo slovo je naozaj úprimné a všetky jeho skutky sú pravdivé. Hospodin, nech je tvoja milosť nad nami tak, ako ťa očakávame!“ Ž 33,4.22 Je podľa vás ľahké počúvať Boha? Prečítajte si Ž 33. Možno sa budete chcieť jednoducho zamerať len na pár veršov, ako sú tieto hore. Proste Boha, aby k vám hovoril. Potom mu v modlitbe odpovedajte.

KONTEMPLÁCIA:

„Boh nás zachránil a povolal nás svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa svojho vlastného rozhodnutia a milosti.“ 2 Tim 1,9

V čítaní z 2 Tim 1,8-10 nás apoštol Pavol povzbudzuje, aby sme sa nehanbili za svedectvo o našom Pánovi alebo za utrpenie kvôli evanjeliu. Uvažujte nad svojou odpoveďou na tieto slová.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku